

Grancsa Gergely

VAKFOLT

Törmeléket zúdítanak le, sittet,
egy gödörbe, vasbeton
elemek széttört darabjait,
több száz kilósak,
roncsolt végeikből
rozsdás fémgerendák látszanak,
óriási konténer önti ki őket a szürkületben,
tücskök itt nincsenek, ciripelnek
gumiágyukban az acélhuzalok,
valami leszakad, tompán
puffan, a gödör oldalából
zacskók látszanak, távolabb
egy otthagyt pulóver rohad,
madár vagy repülő járt erre
valamikor, messziről szirénák
vagy kürtjelek, a kék kipufogógázban
lassan kigyúlnak a lakópark fényei,
a házak, ahol emberek élnek,
a közvilágítás működik,
a teherautó kereke vastag,
férgeket gyúr az agyagos sárból,
a gödör hatalmas és üres,
nem látni az aljára,
a törmelékből időnként
tapétás faldarabok látszanak,
zaj van,
zaj van és por száll fel mindenhol,
lehetne nappal is,
akkor még melegebb van,
nem lehet lélegezni ekkora zajban,
a por eltömít mindent,
a felszín természetes
növénytakarója ismeretlen,
nem szikes, meszes

vagy löszös, semmilyen,
kékes kipufogófüst száll fel,
valahol ugat egy kutya,
a konténer felnyitott
hátlujából megállás nélkül
ömlik a törmelék,
végtelen minden,
kosz van, por és mocsok,
a gödör nem telik,
csak a sirt ömlik bele,
valahol vannak emberek,
senki nem tud az építési terület
növénytakarójának változásáról,
már nyár van, az volt eddig is, tél,
az ezredik körét teszi meg a Kamaz,
óvatosan a gödör széléig tolat,
néhány száraz földdarab
gurul a gödörbe,
aztán fémes csattanás
és megfeszülnek a láncok,
döngve zúdul a gödörbe a sirt,
a törmelékből időnként
mosdókagylók torzói látszanak,
bontják a várost, építik,
semmi szépség, minden gyönyörű,
lassan vége, a konténerből a por,
holt lakók hamvai,
nem ismerek a szavaimra,
a teherautó hamarosan újra visszajön.

Tempevölgy, 2018/1.